

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

Suport i atenció a la sanitat

La confiança debilita qualsevol política sanitària

L'any 2020, durant els mesos de confinament, vam escoltar discursos oficials que deien que caldria recordar que el nostre país continuava funcionant gràcies a dones i homes que l'economia remunerava molt malament. Entre aquelles persones hi havia els sanitaris.

Ara el projecte de pressupost per al 2022 del Servei Andorrà d'Assistència Sanitària s'ha presentat amb una previsió d'augment de la despesa total –85,1 milions d'euros– dels quals 48,3 milions es dedicaran a pagar els salaris dels professionals que hi treballen.

Però l'Hospital NSM i el personal sanitari està pagant ja fa mesos la factura de la pandèmia i anunciar l'enviament de xecs no serà suficient. Estan esgotats i decebuts.

El conjunt del personal sanitari ha fet front a la pandèmia en unes condicions molt difícils. I després de la mobilització general del primer confinament, la cursa de fons de les onades posteriors ha estat i és encara avui esgotadora.

El retorn s'estava esperant i arriba ara. Amb la marxa de metges i el cansament de tot el personal sanitari.

I l'anunciada contractació de seixanta persones no es notarà, si finalment es porta a terme, fins que passin molts mesos.

La sanitat pública andorrana paga així els errors de gestió dels darrers deu anys. Una política del ribot, un dèficit crònic d'inversió i l'absència de reformes d'organització ambicioses.

Malgrat els centenars de vides

salvades i l'enorme esforç professional i humà dut a terme, no ens enganyem, l'hospital i els centres d'atenció primària sortiran esgotats d'aquesta pandèmia. Són ells els que han hagut de fer front a moltes mancances. I ho han fet meravellosament bé.

Però no són inesgotables. Són persones humanes amb família, com nosaltres.

Tots els sanitaris estan malauradament preocupats per aquesta situació hospitalària deplorable.

Amb les onades successives, esgotadores físicament i psicològicament, els sanitaris –metges, personal d'infermeria i tot el per-

La crisi de la nostra sanitat va començar molt abans que arribés la Covid

sonal auxiliar i administratiu– esperaven un canvi radical del sistema de salut. El pressupost per al 2022 no sembla pas anunciar-lo.

Els professionals sanitaris fan sentir que els sap greu la manca de reconeixement i, també, unes perspectives de carrera limitades.

I hem de tocar de peus a terra: la vocació es fa difícil de mantenir sense un salari adaptat i un reconeixement professional escaient.

No ens enganyem, les compensacions són poques per a una activitat professional que s'exerceix en condicions difícils (fora dels horaris comuns a la resta de professions, manca de mitjans, locals sovint mal conservats, caps

de serveis mèdics que tenen poca dir davant els gestors administratius, pacients cada vegada més grans...).

Les mateixes causes produeixen els mateixos efectes. Els dèficits alimentaran els deutes i ens podem trobar amb una crisi de la gestió de l'hospital. Els diners no repararan pas els disfuncionaments d'organització.

La crisi de la nostra sanitat va començar molt abans de l'arribada de la Covid, que només ha fet que deixar-la en evidència i ampliar-la.

Durant anys, mentre l'activitat hospitalària augmentava, la contractació de personal no es feia.

I ara es parla de prendre en càrrec molts pacients en ambulatori o hospital de dia, perquè és menys onerosos per al pressupost.

És ben cert que l'assistència ambulatoria respon sovint millor a les necessitats d'alguns pacients.

Però l'hospitalització tradicional roman necessària en nombroses situacions de patologies agudes, urgents, complexes o que afecten persones que viuen soles, fràgils o en dificultat social. D'altra banda, una presa en càrrec ambulatoria de qualitat també exigeix més personal per la coordinació de l'atenció i suposa que el pacient que torna ràpidament a casa no visqui en un desert mèdic i assistencial de proximitat.

L'hospital públic, la sanitat pública, formen part dels nostres béns comuns i són un dels fonaments del nostre Estat de Dret econòmic i social. No podem continuar observant la degradació, cal defensar la sanitat pública.